

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval návrh L. K., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Chovancom, Trnavská cesta 60, Bratislava, na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/02/14-K z 27. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Návrh L. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený a rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/02/14-K z 27. mája 2014 p o t v r d z u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 21. júla 2014 doručený návrh L. K. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/02/14-K z 27. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu a k nemu pripojenej kópie napadnutého rozhodnutia vyplýva, že výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi – štatutárnemu orgánu/konateľovi obchodnej spoločnosti M. H. D. (ďalej len „spoločnosť M. H. D.“), vykonávajúcemu túto funkciu od 31. mája 2012 pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“) v sume 10 500 € zodpovedajúcej šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorého sa mal dopustiť tým, že počas výkonu verejnej funkcie vykonával aj funkciu konateľa obchodnej spoločnosti M. (ďalej len „spoločnosť M.“); predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 26. júna 2014.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že o obsahovo podobných návrhoch navrhovateľa, v ktorých napádal iné rozhodnutia výboru, už rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 284/2014-147 z 11. júna 2014.

Aj v danom prípade navrhovateľ namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že výbor nerozhodol v lehote ustanovenej čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Opätovne poukazuje na to, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo hospodárstva“) v zmysle svojho bližšie neoznačeného vyjadrenia spoločnosť M. H. D. „*nepovažuje za spoločnosť so 100 % majetkovou účasťou štátu*“, a keďže počas pôsobenia navrhovateľa v tejto spoločnosti bola spoločnosť M. ekonomicky nečinná, pričom „*predmety podnikania v oboch spoločnostiach sú úplne odlišné*“, nemohlo dôjsť podľa jeho názoru ani ku konfliktu záujmov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie výboru „*ako nezákonné*“ zrušil.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. VP/02/14-K z 9. septembra 2014 vyjadril predseda výboru, v ktorom reagujúc na všetky navrhovateľom vznesené námietky vyslovil presvedčenie, že „*výbor rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne*“. Podľa jeho názoru navrhovateľ v návrhu neuviedol

žiadne nové skutočnosti, a tie, ktoré sú jednoznačné, účelovo vykladá v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie povinnosti uloženej mu citovaným ústavným zákonom; z uvedeného dôvodu navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia.

Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia § 73a a § 73b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom:

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je končené.

Ústavný súd v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/07-3 z 2. mája 2007, ktoré bolo prijaté podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov

ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasledujúcich ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., vyslovil, že na toto konanie sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Preskúmaním predloženého návrhu ústavný súd zistil, že navrhovateľ napáda rozhodnutie výboru sp. zn. VP/02/14-K z 27. mája 2014 primárne z dôvodu, že výbor nedodrжал lehotu na rozhodnutie ustanovenú čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Ďalšími argumentmi o tom, že podľa bližšie neoznačeného vyjadrenia ministerstva hospodárstva spoločnosť M. H. D. nemožno považovať „za spoločnosť so 100 % majetkovou účasťou štátu“, že počas pôsobenia navrhovateľa ako verejného funkcionára v tejto spoločnosti bola spoločnosť M. ekonomicky nečinná a že „predmety podnikania v oboch spoločnostiach sú úplne odlišné“, sa navrhovateľ snaží presvedčiť ústavný súd o neexistencii konfliktu záujmov, a tým aj o „nezákonnosti“ napadnutého rozhodnutia.

Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I (vložka číslo 39462/B) jediným spoločníkom spoločnosti M. H. D. je ministerstvo hospodárstva, a teda ide o obchodnú spoločnosť so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Navrhovateľ je štatutárnym orgánom/konateľom tejto spoločnosti od 31. mája 2012.

Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I (vložka číslo 9135/B) navrhovateľovi skončila funkcia štatutárneho orgánu/konateľa spoločnosti M. 13. decembra 2013, pričom zápis tejto zmeny bol vykonaný na základe rozhodnutia jediného spoločníka z 12. decembra 2013.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. sa tento zákon vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 3 ods. 1 prvej vety ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je verejným funkcionárom na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1.

Podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár nesmie byť štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu právnickej osoby, ktorá bola zriadená na výkon podnikateľskej činnosti, okrem valného zhromaždenia a členskej schôdze. Verejný funkcionár nesmie podnikat'; to sa nevzťahuje na výkon povolania, ktoré môže vykonávať len fyzická osoba za zákonom ustanovených podmienok.

Podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak verejný funkcionár vykonáva funkciu, zamestnanie alebo činnosť podľa odsekov 1 a 2 v čase ustanovenia do verejnej funkcie, je povinný do 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie takú funkciu, zamestnanie alebo činnosť skončiť alebo vykonať zákonom ustanovený právny úkon smerujúci k jej skončeniu.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára, ak verejný funkcionár poruší povinnosti podľa čl. 5.

Uplatniac svoju právomoc vyplývajúcu z čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. sa ústavný súd v danom prípade obmedzil výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Dospel pritom k záveru, že navrhovateľom predložený návrh je zjavne nedôvodný, a ako taký ho už pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd zistil, že jeho odôvodnenie obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov ako základ pre jeho výrok. Z obsahu napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. výbor umožnil navrhovateľovi k veci sa vyjadriť, je zjavné, na základe akých ustanovení citovaného ústavného zákona rozhodol, aké skutkové zistenia boli pre neho určujúce a akým spôsobom dospel k určeniu sankcie. Neodôvodnenosť predloženého návrhu teda nepochybne vyplýva z toho, že konanie navrhovateľa bolo v rozpore s konkrétnymi povinnosťami uloženými mu citovaným ústavným zákonom. V súvislosti s týmto záverom ústavný súd odkazuje aj na odôvodnenie svojho predchádzajúceho uznesenia č. k. II. ÚS 284/2014-147 z 11. júna 2014, v ktorom reagoval na navrhovateľom uplatnené argumenty/tvrdenia, ktoré v okolnostiach daného prípadu nebolo potrebné duplicitne citovať.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014